

Mossèn Joaquim Calderer i Serra (1929-2011)

Jordi Bonet i Armengol

Acadèmic de número. jordibonetar@coac.cat

El meu pas de director general del Patrimoni Cultural i Artístic de Catalunya m'obrí la possibilitat d'entrar en contacte amb persones que sortosament tenim a Catalunya disposades a fer País i fer Església. A cada comarca i sovint en llocs impensables han fet possible quelcom important que és el donar continuïtat a través de valorar i donar a conèixer als altres aspectes fonamentals i essencials per qualsevol poble. Més encara si les circumstàncies històriques han estat desfavorables en relació a la seva identitat i a les arrels que permeten salvaguardar la riquesa cultural de la Humanitat.

La meua coneixença amb Mn. Joaquim Calderer s'inicià gràcies a l'existència d'un petit Museu Diocesà, el de Solsona, que havia iniciat a finals del segle XIX (1896) i havia impulsat Mn. Serra Vilaró amb el suport del seu bisbe Francesc Vidal i Barraquer.

Unes circumstàncies familiars, l'amistat del meu pare Lluís Bonet Garí, que amb els seus companys arquitectes Isidre Puig Boada i Francesc Folguera havien adquirit el que restava del Castell de Lladurs per evitar-ne l'enderroc i l'ús de la pedra per a la construcció –per una quantitat de 500 ptes. per hom, cap al volt dels anys vint–, d'aquest castell situat al capdamunt d'un serrat al costat de l'església parroquial, que donava a un petit altipla que serví de camp d'aviació en el transcurs de la guerra civil. Aquest fet en produiria la destrucció de bona part d'un lloc on havia acollit els amics que volien salvar en el possible el patrimoni arquitectònic català, ni que fos d'una forma difícil de mantenir.

El nomenament per a la seu metropolitana de Tarragona del bisbe de Solsona provocà que Mn. Serra Vilaró es traslladés del Prepirineu al Mediterrani on el seu pas fou altament positiu. Així al fer-me càrrec de donar a Solsona la possibilitat d'una millora substancial del seu museu vaig trobar-hi una acollida immillorable i disponibilitat per part de Mn. Calderer. A més hi ajudava el fet que a través dels sacerdots i germans Pere i Carles Llumà, i amb el mateix que havia estat bisbe de Solsona, el Doctor Vicenç Enrique i Tarancón, –amb qui m'havia llargament relacionat pel meu pas per l'escoltisme–, em vaig decantar per posar el màxim d'esforç en fer possible l'obertura del museu àmpliament millorat, sens dubte per la bona actuació de l'arquitecte solsonès Padullés a qui vaig confiar l'obra com jo creia, i sobretot per la dedicació exemplar de Mn. Calderer.

Fa poc el visitarem en una de les sessions de l'Acadèmia i els acadèmics quedaren admirats per la bona presentació que 30 anys després ofereix. Sens dubte pels que n'han tingut cura durant aquestes dècades, però també una bona part per la tasca callada i eficaç de Mn. Joaquim Calderer que ha estat capaç d'encomanar als seus successors l'especial dedicació que hi donen.

Sortosament ens ha estat possible de fer públic reconeixement de tota una llarga vida dedicada a l'Església d'aquest prevere exemplar, tot elegint-lo acadèmic corresponent en l'acte celebrat el passat 15 de juny de 2011.

Una vida exemplar d'un home del Berguedà que als peus dels Pirineus ha deixat un record de l'estimació que mereixia.

18 de gener de 2012